

závaznou a nikoliv pouze na vůli jich danou, nelze však z nich dovoditi úmluvu stran, že, bude-li výrok rozhodců zrušen, jest opětně vznéstí nárok na tytéž nebo jiné rozhodce. Stěžovatelka sice v žalobní odpovědi uvedla, že prý z oněch slov jest patrné, že strany měly pevný úmysl svěřiti spory méně nákladnému rozhodování soudů rozhodčích, ale jednak toto zlevnění stává se pochybným, když již došlo k žalobě o bezúčinnost rozhodčího nálezu a když by se mohl týž případ ještě opakovati, jednak k oné pohnutce, do smlouvy nepojaté, nemohlo by býti přihlíženo, nejen podle §u 901 obč. zák., nýbrž i vzhledem k §u 577 odstavec třetí civ. ř. s., ježto o úmluvě tohoto obsahu nebyla zřízena listina. Na věci dále nemění se ničeho tím, že smlouva o rozsudím sama nebyla dle §u 583 c. ř. s. prohlášena za bezúčinnou. V §§ech 583, 595 c. ř. s. jedná se o případy zcela rozdílné, spolu nesouvisející. § 583 obírá se případy, kde smlouva o rozsudím není proveditelnou vůbec aneb ohledně určitého sporného případu, v §u 595 c. ř. s. pak jde o případy, kde smlouva jest proveditelná a také již provedena byla a k nálezu rozhodčímu došlo. V tomto případě byla tudíž smlouva již splněna (konsumována) a nemůže účinnost její ohledně sporného nároku obživnouti tím, že rozhodčí výrok byl dle §u 595 c. ř. s. prohlášen za bezúčinný. Pro opačný názor nelze nic dovoditi z toho, že civilní soudní řád nemá výslovných předpisů o tom, na kterém sudišti bude po té lze sporný nárok uplatniti. Není-li zvláštních předpisů, platí § 1 j. n., který soudní moc v občanských věcech zásadně přikazuje řádným soudům. Pro správnost názoru tohoto poukázati jest ještě na toto: Jsou-li tu podmínky, za kterých podle §u 530 čís. 1—7 c. ř. s. rozsudek soudní může býti napaden žalobou o obnovu, jest i v tomto případě dle §u 595 čís. 8, 596 a 582 c. ř. s. příslušným řádný soud k tomu, by z tohoto důvodu prohlásil rozhodčí nálezu bezúčinným. Nedalo by se pak rozumně vysvětliti, proč v tomto středním období řízení, v němž dotčen jest dokonce hmotněprávní skutkový podklad rozhodčího nálezu a nejde jen o formální náležitosti, měli by býti řádní soudové příslušnými, a proč po té zase měla by nastati činnost rozhodců, kteří vzhledem k podstatě smlouvy rozhodčí a k svému postavení (§ 579, 583 čís. 1 a 2 a 584 c. ř. s.) nemohou býti ani přinuceni, by se řídili při svém nálezu názory někoho jiného. Těžko dá se též mysliti, že zákonodárce, který na příklad v §§ 470 a násl. c. ř. s. vydal podrobné předpisy o dalším postupu, byl-li rozsudek první stolice zrušen, byl by opomenul tak učiniti při smlouvě o rozsudím, ač jinak o této smlouvě a o řízení před rozhodčími vydal velmi zevrubné předpisy. I z toho plyne závěr, že tak učiniti nemusil, ježto, vydán-li již rozhodčí nálezu o určitém nároku, jest ohledně něho smlouva o rozsudím splněna a nemá již dojití — mimo případ zvláštní úmluvy stran — k dalšímu řízení před soudem rozhodčím.

Čís. 5056.

Proti usnesení sborového soudu druhé stolice jako soudu rekursního, jímž byla zamítnuta námitka předmětné nepřislušnosti, odvozovaná z toho, že spor nepatří před samosoudce obecného, nýbrž kausálního se-

nátu téhož dovolávaného sborového soudu první stolice, není opravného prostředku (§ 45 j. n.).

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 154/25.)

Proti žalobě, zadané na sborovém soudě první stolice, namítl žalovaný věcnou nepříslušnost, ježto prý jest příslušným samosoudce při obchodním senátě. Soud první stolice námitce vyhověl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody

Podle §u 45 j. n. nelze napadati rozhodnutí sborového soudu o jeho předmětné příslušnosti z důvodu, že příslušným, spor projednati, jest jiný (na př. kausální) sborový soud. V případě, že o příslušnosti sborového soudu rozhodl soud druhé stolice platí, co uvedeno, o dotyčném rozhodnutí soudu druhé stolice. Napadeným usnesením rekursního soudu byla zamítnuta námitka předmětné nepříslušnosti sborového soudu první stolice jako soudu obecného a byl tedy tento soud jako soud obecný uznán k projednání sporu za příslušný. Podle toho, co uvedeno, není toto rozhodnutí odporovatelným, podaný dovolací rekurs do tohoto usnesení jest nepřípustným a bylo jej proto, jak se již soudem první stolice státi mělo (§ 523 c. ř. s.), odmítnouti (§ 526 c. ř. s.). Na tom nemění se ničeho, i když k projednání a rozsouzení sporu povolán jest, jako v tomto případě, samosoudce (§ 7 a) j. n.).

Čís. 5057.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Zvýšené členské podíly nemůže již společenstvo s r. o. vymáhati na vystoupivším členu, neučinilo-li tak do uplynutí doby ručební.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, Rv II 210/25.)

Žalovaná byla členem žalujícího družstva s r. o. s pěti podíly po 200 Kč. V dubnu 1920 vypověděla podíly, čímž staly se ve smyslu stanov splatnými ku dni 1. ledna 1922. V roce 1923 došlo k likvidaci družstva a bylo členům uloženo zaplatiti doplatky v jednonásobné výši podílů. Žalobě, domáhající se na žalované zapravení doplatku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Poněvadž odvolatelka uplatňuje jen odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, jest odvolacímu soudu vzíti za základ rozhodnutí skutkový děj prvním soudcem zjištěný. Podle tohoto zjištění dala žalovaná žalující společnosti v roce 1920 právoplatnou výpověď, následkem které nabyla 1. ledna 1922 nároku na vrácení podílů. Tomuto nároku žalované odpovídá povinnost žalujícího družstva ku vyplacení tohoto podílu, splatného dne 1. ledna 1922. Při tomto stavu věci nepřisluší žalující straně proti žalované vůbec žádná pohledávka. Na-